

Flygblad från Norrköpings socialistiska ungdomsklubb, juli 1905

”Värnpliktige!”

Den norska revolutionen har satt våra svenska patentpatrioters sinnen i en jämnt stigande jäsning. En stor del af det svenska folket håller på att gripas af en chauvinistisk yra, som kan medföra högst bedröfliga följder, om den icke motas i tid.

Den s. k. fosterländska prässens betalda skrifvarlakejer och rimsmidare göra hvad de våga och kunna för att uppjaga en krigsstämning gentemot Norge. I landets lagstiftande urtima-församling hålles långa uppskrufvade deklamationer om Sverges ”skymfede ära” och ”kränkta rätt”, deklamationer bak hvilka krigsdjävulens mordiska anlete illa döljer sitt illistiga hångrin. Visserligen tala alla dessa arbetarsvettsnärda, frasridande, storpatriotiska skrånare i en skenhelig humanistisk ton att de icke vilja krig, eller att de vilja undvika krig, men oftast skrika de, mer eller mindre öppet, om att Sverge bör bereda sig på alla eventualiteter och icke låta norrmännen ”trampa sig på nacken”. Sverge måste rädda sin ”nationella ära”, rentvå sig från den ”skymf”, som den norska revolutionen tillfogat detsamma.

Det är nödvändigt att vi göra klart för oss, hvarhän dessa storsvenska tendenser kunna leda oss. Äfven om det värsta icke kommer att ske, så ligger det dock långt ifrån utom möjligheternas område att det kan ske. Därför är det nödvändigt att Sverges arbetare, Sverges folk, göra sig beredda på alla eventualiteter och göra sig klara att genom ett bestämt uppträdande kväfva den chauvinistiska yran om det skulle visa sig att våldsdilleranternas skrån skulle åstadkomma ofred i landet, ty dithän kan det mycket fort gå, fortare än någon anar. Sverges arbetare, det är till dem vi här särskilt vända oss, ha nu högt och rent sagt ifrån att de icke vilja ha ofred med broderlandet och att de äro beredda på att förhindra allt våld. Det har på arbetarmötena sagts många stora och vackra ord. Nu kommer det kanske att behövas handling bak ordet. Nu gäller det kanske snart att visa att alla dessa vackra ord varit annat än fraser, att man menat allvar.

Vid urtimariksdagen ha storsvenskarna motionerat om upptagande af ett 100-millioners lån att af regeringen disponeras vid fall af behof. Ett hot så tydligt som något mot norrmännen och freden. Det talas också mycket allmänt om en mobilisering för att skaffa Sverge respekt hos norrmännen. Hvad skall man med ett 100-millionerslån om icke till krigsrustningar? Hvarför skulle man mobilisera, om man icke tänkte använda den mobiliserade väpnade styrkan mot Norges folk?

Här hemma ha en del af dessa skrånande storsvenska ”patrioter” kastat ett 20,000-tal arbetare på gatan för att ännu mera utsvälta de utsvultna och förtrampa de förtrampade. Nu vill man också genom en mobilisering rycka brödbiten och existensmöjligheten från nya 100,000-tal proletärer. Våra norska klassbröder ha midt under öfverklassens fosterländska skrån räckt oss en trofast hjälpande hand i vår kamp mot kapitalet. Skulle vi så illa löna deras solidaritet, att vi, lystrande till skrånepatrioternas order, gingo ut för att i massor slå ihjäl våra norska bröder, som hjälpt oss i vår kamp. En så svart otacksamhet kan ingen proletär visa mot en klassbroder. Se dig om! Hvem är vår fiende? Den svenska öfverklassen – kapitalisterna – som nedprässa och utsuga oss till det yttersta, som hugna oss med åkarps- och undantagslagar i det oändliga eller norrmännen, som icke begära annat än att själfva få styra sitt eget land? Svaret ger sig själf. Det är mot öfverklassen vi måste väpna oss, icke mot norrmännen. Det är icke godt att veta huru långt den hämndgiriga, krigsgalna öfverklassen kan lyckas att drifva sin sak. Men det är godt att vara beredd.

Ingen svensk arbetare må låna sig till en så neslig handling som att öfverfalla våra norska bröder med väpnat våld. Det är sämre än ett mord, ty för detta finns det vanligen förmildrande

omständigheter som här alldeles komme att saknas. Skam åt den arbetare som låter locka sig af de vackra fosterländska fraserna till att göra bödeltjänst åt en krigsvansinnig öfverklass. Hån, bespottelse och förakt vore han värd. Ingenting annat.

Första steget – om det kommer att tagas – till kriget blir mobilisering.

Låt oss redan här måtta ett dråpslag för att bespara oss mera kraftförtärande vapen. Låt oss redan här säga: Stopp!! Skrika det så att hörs icke allenast med ord utan också med handling.

En eventuell mobilisering måste till varje pris förhindras.

Medlet ha vi själfva. Vägra att inställa dig under fanorna! Som människa och som proletär är det din skyldighet att göra allt hvad göras kan för att förhindra ett skändligt, barbariskt mördande.

Tala till dina kamrater om saken. Agitera!

Icke endast en eller annan af Sverges arbetareklass må följa denna paroll, utan alla må vi samfällt uppträda mot en vansinnigt rå krigsfanatism, enligt, som en man. Ingen må af rädsla för krigslagarna låta skrämman sig till inställelse. Blir du bestraffad, har du ditt lugna samvete kvar att icke ha medvärkat till skändligheten, på samma gång du därmed protesterat mot att släpas ut som slaktboskap för att på slagfältet söndertrasas till en oformlig massa af kartescher [en slags granat] och granater.

Låt heller icke skrämman dig af skränet från ”andens tattarfölje” [ett vid denna tid vanligt förekommande skällsord för journalister, myntat av författaren Verner von Heidenstam] i de kapitalistiska prässorganen, som säkerligen kommer att hugna dig med vackra titlar, som myterist och fosterlandsförrädare. Med lugnt medvetande kan du taga emot detta, ty skall det vara fosterlandsförräderi att neka att begå den nesligaste af alla lågheter, nämligen att utan orsak öfverfalla klassbröder i ett annat land, som icke gjort oss något ondt, utan tvärt om räckt oss en hjälpsam hand i kampen mot våra verkliga fiender, ja då är det rätt och vackert att vara fosterlandsförrädare, då kan du bära titeln med heder.

Vägra att mobilisera!

Sverges arbetare må visa samtiden och världen att arbetarrörelsen är den verkliga bäraren af fredsideerna, den säkraste garanti mot nationellt öfvermod och krigsgalenskap.

Kom ihåg, proletär, att den sak med hvilken man nu från visst håll söker att uppskrufva ett chauvinistiskt sinnesrus, icke är proletariatets sak, det är öfverklassens, storsvenskarnas.

Visa de maktägande med en oböjlig viljekraft att du icke ämnar låta använda dig hvarken som slaktboskap eller slaktardräng.

Proletär! Visa att du är människa! Blif icke brodermördare! Inställ dig icke vid en eventuell mobilisering!

Norrköpings Socialistiska Ungdomsklubb.

*Källa:* Norrköpings socialistiska ungdomsklubb, tryckt hos Östergötlands Folkblads tryckeri, Norrköping, juli 1905